

Ні, не любив на світі я нікого,
Ось до чого додумавсь ум болющий,
І серце, мов слимак у шкаралющі,
Не корчилось від дотику живого.

Я навіть не любив себе самого, —
Занадто ясно погляд невсипущий
Глядів в той темний кут душі най [...],
Де глупоти і підлоти так много.

Лиш привиди, а не живі істоти
В житті любив я і за ними йшов.
Слова без змісту, руки без роботи.

І от вони живу зіснали кров
Із серця мого і обдерту, в сльоти
І студінь вигнали мою любов.